

vin, som han bringer ud af sin mindre fuldkomne Brændingsmethode, gjør det imod, at han bliver forholdsvis heldigere stillet, uden at man dog derved bliver uretfærdig imod den større Brændevinsbrænder, der jo kun har Krav paa, at der ikke bliver taget mere af ham end efter det Brændevin som han producerer. Den nuværende Bestatningsmaade er altsaa forsaavidt behyrdende for de smaa Brændevinsbrændere, som de af det samme Materiale komme til at svare en højere Skat end de store, og under Forudsætning af, at den lille Brændevinsbrænders Forholdstet ikke er saaledes beskaffen, at han slet ikke har Plads til de Indretninger, som det nye Maaletingsapparat medfører, vil selvfølgelig den paatænkte Forandring netop blive til Fordel for ham.

Tobiesen: Jeg kan ikke Andet end takke den ærede Finansminister for den Smødeløshed, hvormed han i det Hæle taget har givet mig de Dplysninger, som han i sit sidste Foredrag kom frem med, uagtet hans Anskuelser vare stik modsatte dem, som jeg nærer. — Den høitærede Finansminister udtalte, at det maatte anses for et Gode, at vi havde en Skat, hvorved det traadte tydeligt frem, at Almuen som saadan ikke rammedes af den, og at den derimod var byrdefuld for de Andre, som hære den, eller dog ialtfald maatte fremtræde som byrdefuld for dem (Finansministeren: Nei!). Ja, har jeg maasse end paa dette Punkt noget misforstaaet den ærede Finansminister, saa vil jeg dog holde mig til, hvad der for mig er Hovedsagen, at den ærede Minister ialtfald udtalte, at den overordentlige Skat ikke rammede den mentige Mannesmand. Men det er nu netop en, af de Anker, som jeg har imod den overordentlige Skat, naar vi faae den gennem flere Aar, saa at Folk se, at det er en Afgift, som man aarlig vil kræve af dem, og naar den endog stiger, som nu foreslaaet, at saa vil denne Skat — det er min fulde Overbevisning — ikke blive saa trykkende for Noget som for Menigmand. Det er nemlig ganske sikkert, hvad der allerede nu spores en Begyndelse til, at Folk saa ville holde deres Indtægter tilbage, og at man ikke saa let vil indlade sig paa Foretagender, der

lade ane, at Ens Indtægter ere saa store, som de ere. Det vil hænne Alle i at lade større Arbejder udføre, for at det ikke skal blive sagt: „Saa kan han lade det og det gjøre, saa viser det, at han har Penge iommen“, hvoraf man saa sikkert vil beskaffe ham. Det vil saaledes i sin Tid blive yderst føleligt for Arbejdsmodtagerne, hvis den overordentlige Skat vedbliver, og hvis den navnlig vedbliver at stige; thi i samme Grad, som den stiger, i samme Grad vil ogsaa Lysten til at lade sine Indtægter forvinde naturligvis blive fremtrædende. Jeg tror derfor, at den Velvilje overfor Menigmand, som jeg er overbevist om dikterer den overordentlige Skat, vil komme Menigmand yderst dyrt at staa, og jeg mener sølgelig, at det er et Hensyn, som man virkelig bedst ser hørt fra med Hensyn til den overordentlige Skat. — Den ærede Finansminister yttrede endvidere, at, om han end ikke vilde sige, at den Størelse af Brændevinsafgiften, som nu netop var bestemt i Lovforslaget, var hans sidste Ord, saa vilde en Forstørelse af den dog være mindre tilraadelig; man burde ikke gaa for rask frem i saa Henseende, idet man vel maatte erindre, at naar en større Skat blev paalagt, kom der netop let en Afgang, fordi Forbruget saa ogsaa aftog. Dette var en Indvending, der vilde ramme i det Dieblis, da man først kom til den Overbevisning, at det foreslaaede Paalæg virkelig var trykkende. Men det er nu for dem, der skulle svare Staten, først og fremmest altsaa for Brændevinsbrænderne, som før yttret, en yderst ubetydelig Forhøielse, der af mig tænkes bragt i Forslag, hvad den ærede Finansminister bedre end nogen Anden vil kunne forstikke sig om. Priserne paa det Korn og paa de Kartofler, der bruges i Brænderierne, ere, som jeg allerede tidligere har nævnt, Noget, der ganske anderledes insluener paa disse Folks Stilling end et for Alle gjældende fast Paalæg af 2 Skilling pr. Pot Brændevin, hvilket de kunne lægge over paa Konsumenterne. At et saadant forøget Paalæg altsaa skulde trykke dem eller medføre en Afgang i Forbruget, tror jeg altsaa ikke vil blive Tilfældet. — Hvad jeg før yttrede om Kjøbstæderne, imødegik den høitærede Mi-